
PROLETAARISEN YLIOPPILASKUNNAN ENSIMMÄISELLE YLEISLIHTTOLAISELLE KONFERENSSILLE ²⁴

Vetoamus

Toverit! Edustajanne ovat kehoittaneet minua lausumaan käsitykseni puolueen tehtävistä ja puolue-työstä proletaarisen ylioppilaskunnan keskuudessa.

Sallikaa minun siis sanoa teille muutama sana tästä asiasta.

Tilanteen erikoisuutena nykyhetkellä on se, että maamme proletariaatin on onnistunut luoda itselleen sosialistista rakennustyötä varten välttämättömät olosuhteet. Ei ole totta, ettei sosialismia voida rakentaa yhdessä maassa, joka on voittanut ja karkoittanut pois kapitalistit ja tilanherrat. Maa, jossa on proletariaatin diktatuuri, jolla on suunnattomat voimavarat ja joka nauttii kaikkien maiden proletaarien kannatusta,—sellainen maa voi ja sen pitää rakentaa sosialismi. Lenin on oikeassa sanoessaan, että meidän maallamme on kaikki mitä tarvitaan „täydellisen sosialistisen yhteiskunnan rakentamiseksi“. Tämän hetken erikoisuutena on se, että me olemme jo ehtineet ottaa vakavia askeleita sosialismin rakentamisen alalla ja tehneet sosialismin pyhimyskuvasta jokapäiväisen käytännöllisen työn arkiseksi asiaksi.

Mikä merkitys on proletaarisella ylioppilaskunnalla oleva tässä rakennustyössä?

Sen merkitys on epäilemättä tärkeä, ellei aivan ensiluokkainen. Korkeakoulut ja kommunistiset yliopistot, työläistiedekunnat ja teknikumit ovat kouluja päällystökunnan kouluttamiseksi talouden ja kulttuurin aloille. Lääkintätyöntekijät ja ekonomistit, osuustoimintamiehet ja opettajat, kaivosmiehet ja tilastotoimitsijat, teknikot ja kemistit, maanviljelyksen neuvojat ja liikennetyöntekijät, eläinlääkärit ja metsäalan specialistit, sähköteknikot ja konemestarit,— kaikki he ovat tulevaa päällikkökuntaa uuden yhteiskunnan rakentamisessa, sosialistisen talouden ja sosialistisen kulttuurin luomisessa. Uutta yhteiskuntaa ei voida rakentaa ilman uutta päällikkökuntaa, samoin kuin uutta armeijaakaan ei voida rakentaa ilman uutta päällikkökuntaa. Uuden päällikkökunnan etuisuutena on se, että sen ei tarvitse rakentaa työtätekevien riistämiseksi, rikkaiden pienen ryhmän hyväksi, vaan työtätekevien vapauttamiseksi, riistäjäryhmää vastaan. Koko kysymys on siitä, että korkeakoulujen ylioppilaat—työläiset ja talonpojat, puolueeseen kuuluvat ja puolueettomat—tajuaisivat tämän kunnia-kaan osuutensa ja ryhtyisivät tietoisesti täyttämään sitä, ei pakosta, vaan velvollisuudentunnosta.

Siis, on saatava aikaan se, että proletaarisesta ylioppilaskunnasta tulee tietoinen sosialistisen talouden ja sosialistisen kulttuurin rakentaja, sellainen on puolueen ensimmäinen tehtävä.

Mutta uutta yhteiskuntaa ei voida rakentaa vain päällikkökunnan voimilla, ilman työtätekevien joukkojen suoranaista tukea. Sosialismin rakentamiseksi

eivät riitä vain uuden komentajakunnan tiedot. Sitä varten on vielä välttämätöntä, että tämä päällikkökunta nauttisi työtätekevien joukkojen luottamusta ja kannatusta. Sen vanhan komentajakunnan erikoispiirteenä, joka rakensi kapitalismin oloissa, oli se, että se oli erillään työläisistä ja talonpojista, että se asettui työtätekevien joukkojen yläpuolelle, ettei se antanut arvoa näiden joukkojen luottamukselle ja kannatukselle, josta syystä se ei nauttinut kumpaakaan. Meidän maallemme tämä tie on aivan kelpaamaton. Uutta taloutta ja uutta kulttuuria rakentavaa uutta päällikkökuntaa juuri siksi oikeastaan sanotaankin uudeksi, että sen pitää luopua jyrkästi ja peruuttamattomasti vanhoista komentamistavoista. Ei joukoista irrallisuus, vaan mitä kiintein yhteys niihin; ei ole asetettava joukkojen yläpuolelle, vaan kuljettava joukkojen etunenässä ja vietävä ne mukansa; ei saa vierautua joukoista, vaan on liityttävä niihin ja hankittava joukkojen luottamus ja kannatus,— sellaisia ovat uuden päällikkökunnan taloudenhoidon uudet tiet. Ilman näitä teitä ei minkäänlainen sosialismin rakennustyö ole ajateltavissa.

Siis, on saatava aikaan se, että proletaarinen ylioppilaskunta pitää itseään eroittamattomana osana työtätekevistä joukoista, että ylioppilaat pitävät itseään yhteiskunnallisina työntekijöinä ja toimivat todellisten yhteiskunnallisten työntekijäin tavalla,— sellainen on puolueen toinen tehtävä.

Ja vihdoinkin, kommunisti-ylioppilaista erikseen. Sanotaan, että kommunisti-ylioppilaat edistyvät huonosti tieteissä. Sanotaan heidän jäävän siinä suhteessa pahasti jälkeen puolueettomista. Sanotaan kommunisti-

ylioppilaiden harrastavan mielummin „suurpolitiikka“, kuluttavan kaksi kolmasosaa ajastaan loppumatomiin väittelyihin „yleismaailmallisista kysymyksistä“. Onko tämä kaikki totta? Luulen sen olevan totta. Mutta jos se on totta, niin siitä on tehtävä ainakin kaksi johtopäätöstä. Ensiksikin, on olemassa vaara, että kommunisti-ylioppilaista tulee huonoja sosialistisen rakennustyön johtajia, sillä sosialistisen yhteiskunnan rakentamista ei voida johtaa omaksuttamalla tieteitä. Toiseksi, uuden päällikkökunnan kouluttaminen on vaarassa joutua vanhojen professorien yksinoikeudeksi, joiden tilalle olisi saatava uutta vaihtoa uusista ihmisistä, sillä uutta vaihtoa heidän tilalleen ja uusia tieteen työntekijöitä ei voida kouluttaa ihmisistä, jotka eivät halua tahi eivät osaa oppia tieteitä. On sanomattakin selvää, että kaikki tämä ei voi olla muodostumatta suoranaiseksi vaaraksi koko sosialistisen rakennustyön asialle. Voidaanko tuollaiseen tilaan tyytyä? On selvää, ettei voida. Senpä tähden kommunisti-ylioppilaiden ja yleensä neuvosto-ylioppilaiden on asetettava eteensä selvästi ja määrätysti lähin tehtävä: omaksua tieteitä ja luoda entisen professorikunnan tilalle uusi vaihto uusista neuvostoihmisistä. Tällä en halua suinkaan sanoa, etteikö ylioppilaiden pitäisi harrastaa politiikkaa. En lainkaan. Tarkoiton vain sitä, että kommunisti-ylioppilaiden pitää osata sovittaa yhteen poliittinen työ ja tieteiden oppiminen. Sanotaan, että näiden harrastusten yhteen sovittaminen on vaikeata. Se on tietysti totta. Mutta mistä saakka kommunistit ovat alkaneet pelätä vaikeuksia? Sitä vartenhan rakennus-

työmme tiellä vaikeuksia onkin, että niitä vastaan taisteltaisiin ja että ne voitettaisiin.

Sitäpaitsi on vielä otettava huomioon eräs seikka. Mielestäni meidän maamme vallankumouksellisine tottumuksineen ja perinteineen, taisteluineen kaikkea kankeutta ja ajatuksen pysähtyneisyyttä vastaan tarjoaa suotuisimmat olot tieteiden kukoistukselle. Tuskin on syytä epäillä sitä, että poroporvarillinen ahdasmielisyys ja rutiini, mitkä ovat ominaisia kapitalistisen koulun vanhoille professoreille, ovat raskaana kahlepunnuksena tieteen jaloissa. Tuskin voitane epäillä sitä, että täydelliseen ja vapaaseen tieteelliseen luomistyöhön pystyvät vain näistä puutteista vapaat uudet ihmiset. Meidän maallamme on tässä suhteessa suuri tulevaisuus kahleista vapaiden tieteiden tyysisijana ja levittäjänä. Minusta tuntuu, että me olemme jo pääsemässä tälle tielle. Mutta olisi surullista ja sopimatonta, jos kommunisti-ylioppilaat jäisivät syrjään tieteen kehityksen suurelta tieltä. Juuri sen takia tunnus tieteen omaksumisesta saa aivan erikoisen merkityksen.

Siis, on saatava aikaan se, että proletaarinen ylioppilaskunta ja ennen kaikkea kommunisti-ylioppilaat käsittävät välttämättömäksi tieteiden oppimisen ja omaksuisivat niitä,—sellainen on puolueen kolmas tehtävä.

Ottakaa vastaan tervehdykseni. *J. Stalin*

15/IV-25.